

Mirella Andersson

Pilvilinnoissa
kalteri-ikkunat

Epäihmisen olemus
imitoi hengitystä

Hyppysellinen ryppyrakkautta
sekoitettuna ruuhkavuosiin

lopputuloksena takkutaivalta

Kävellessäni peilin ohi
näin vääristymän

- Hymyn,
vaikka katsojaa
ei naurattanut

Olen ristiriita
uni valvetilassa

Ehkä olenkin
oikeasti tässä
vääristyneessä
maailmassa

Aivoni änkyttävät
toisintoja joita
en halua kuulla

Tiedän kertomattakin

Olen ja en sen
ja tämän verran
koko pituudeltani
sekä leveysasteiltani
pelkkää suoraa
mutkikasta ristiriitaa

Joskus tuntuu
kuin olisin
vääristynyt
peilikuva

aivolohkojen
välimaastoon
paennut
mielipuoli

Turha Sinun
minulle on puhua

silloin kun kiihkonpuna
on värittänyt poskeni

ja suonissani virtaa
tuli vailla isäntää

*Kiihkoissani poljen
rakkauden jalkoihin*

Sinun poskiltasi
vyöryvät kyöneleet
suoraan sisimpääni

eivät ne sinne
enää mahtuisi

mutta teen
niille tilaa

itken minäkin

Mustat kukat
kukkivat pimeydessä

Varjot taipuvat
ohi mennessään
poimimaan niistä
yhden

tähän aamuun

Hänen mielenovensa
on sulkeutunut
minulta

miten turhauttavaa
onkaan kolkuttaa ovea

saamatta koskaan
kutsua sisään

Se kohahdutti
vaikka sen tiesi
kissa oli oleillut
pöydällä jo
pidemmän aikaa

Äänettömyyden sanat

Vaiennut sydän
hiljaisuuden huulilla

kertoo kaiken
mitä ei
haluaisi kuulla

Sisälläni

ei liiku mikään

Äänet
tunteet

vaienneet

tyhjä syli

Ei meidän
sielujemme
yhteyttä

ole edes

vuosien
välimatka
katkaissut

Yhä kuulen
Sinun askeleesi
sydämeni huoneissa

Niin kauan kun
Sinä minussa elät

en enää koskaan
tee myönnytyksiä

eron
edessä

olen vahva

Siihen sormeeni otin
kultasormuksen painoksi
sisäpuolen kaiverrukset
leimasivat sitoumuksen ihooni

Pakottanut ei ollut kukaan
itseäni kahlitsemaan
omasta halustani sen tein

Siinä totuttelin elämään
niin kuin oletettiin
hukutin ajatukseni peltomaahan
poltin itseäni hukkakauran mukana
kello neljän perunapäivällinen
toi saviset saappaat tuvan puolelle

Yritin juurruttaa itseäni
samaa maahan johon
kukkasipuleita istutin

Siitä kuistin rappusilta
kului maalipinta
pettymyksen jäljet
turhasta odotuksesta

Talven kääriessä lumivaippaansa
eristäen yksinäisyyteen
pakkasen paukuttaessa nurkkia
elämän kaikottua maan uumeniin
tunsin jääneeni täysin yksin siihen
puuhellan kodikkuuteen
sen lämpö ei riittänyt
edes vuoteeseen asti

*siinä hiljaisuuden helvetissä
vain pelonääni voimistui*

Silloin, siinä talossa
seinät alkoivat kumarrella
minua kohti
nurkkiin eivät päästäneet
enää piiloutumaan
pakottivat notkuvien
lattialankkujen päälle polvilleen
kohtaamaan totuuden

Vetäessäni sormusta pois sormestani
ilma alkoi kulkea jälleen keuhkoissani

Lähtiessäni siitä talosta
kattohirsi hyvästeli
kääntyen ivalliseen hymyyn

Se taisi tietää,
että haamusärky sormessani
kulkisi matkassani
pitkän aikaa seuranani

Tiedän paikkani

Sillä minua on
selkeästi osoitettu
syyttävin sormin

Menneisyyden tahrat
tapetilla

nurkkaan kääriytyneenä

-häpeä-

Istun ajatukset solmussa
kiikkerällä jakkaralla

kirjoittaen muutaman
melkein ehjän
runon rikkiäisistä
painajaisunista

pahoinvointipäiväkirjaani

*Aamunkalpea ylösnousemus
lepattaa hennosti
sydämen alla*

Joskus

sisimmän sanat
ovat liian raskaita

noustakseen ääneksi
huulilta lausuttavaksi

Lyijynraskaina
paperille putoavat

Rajamaa

Jos se vain onkin niin
että tähän maailmaan luotiin
kahta sorttia ihmisiä
valon ja pimeyden lapsia

Onnekkaimmat kokevat puolivälin
valon ja varjon leikin
kulkiessaan hämärän rajamailla
polun löytävät valon loisteella

Tiedätkö, sisäisellä äänelläsi on kaiku?

Huutaessasi apua
kuulen kyllä huutosi
huudan takaisin
kun en tiedä mitä muuta vastaisin

Räme

Itkin
kyyneleitäni
sisäänpäin

täytyin
ääriään myöten

patoutunutta
sielun suruvettä

vajoten
hiljaisuudessa
vaikenemisen surusuohon

Voimattomuus

Hengettömät
huudot
ovien läpi

ne pysyvät
visusti kiinni

Itkumuuria
ovenkarmit

On ollut
harmaata

tyhjä risteys
ruuhkautui
mielipahasta

Kirjoitan synkkyyttä
ulos sisältäni

päivänvaloon

Lokakuun sadonkorjuu

Eilen Miljoonasade
lauloi Olkinaisesta

ja siinä
lavan edessä
minä roihusin
tämän päivän
tuhkaksi

Salaa toivoin

että se välillämme
olisi kestänyt

Olisin edelleen
stay up

enkä nurkkaan
paennutta nailonia

Tässä on
tyhjät raamit
puitteet ja todellisuus

en edes kannattele
raameja
katselen vain
sivustaseuraajana

selvästi näen
elämän elävän
raamien sisällä
ilman minuakin

silti, jotain puuttuu

Minunhan se pitäisi
raameja kannatella
sisältä käsin ja
huutaa

- Elän, Elän, Elän!

Kuljen kenossa
vinoutumien painosta
tunnistaen kaikki lait
vedosta ja voimasta

suoraselkäisen väkijoukon
rypistäessä minääni
kuohahdan täyttämättä
kellonsyömää aikaani

"Ethän kerro elämästä
elämänsä eläjälle"

www.bod.fi